

Koncertdirection und Musikalien-Handlung Mojmir Urbánek in Prag,
Jungmannstrasse No. 14. Palais Hlávka.

Am Oster-Montag, den 16. April 1906 um 11 Uhr Vormittags im Saale Rudolphinum.

Einziges Concert

EDUARD GRIEG.

Mitwirkende:

Frau CALLY MONRAD,
Concertsängerin aus Christiania.

CARL NISSEN,
Pianist aus Christiania.

ORCHESTER DER „BÖHM. PHILHARMONIE“.

Programm aus Compositionen Edvard Grieg's:

1. „Im Herbst“, Concertouverture Op. 11 für gr. Orchester.

BÖHM. PHILHARMONIE. Dirigiert EDUARD GRIEG.

2. Clavierconcert (a-moll) Op. 16 mit Orchester-Begleitung.

Allegro moderato. — Adagio. Allegro marcato,

CARL NISSEN. Dirigiert EDUARD GRIEG.

3. Zwei Melodien für kleines Orchester.

a) Erstes Begegnen (Björnson).

b) Solveigs Lied (Isben).

BÖHM. PHILHARMONIE. Dirigiert EDUARD GRIEG.

4. Lieder mit Clavierbegleitung:

a) Russfahrt (R. Mund).

b) Den Lens soll mein Lied erklingen (Björnson).

c) Mit einer Primula veris (J. Paulsen).

d) Ein Schwan (Isben).

e) Dein Rat ist wohl gut (Björnson).

Frau CALLY MONRAD. Am Clavier EDUARD GRIEG.

5. Solostücke für Clavier.

a) Humoreske (gis-moll, aus Op. 6).

b) Berceuse (aus Op. 38).

c) Hochzeitstag auf „Troldhaugen“^{*} (Aus Op. 65.)

* Della des Komponisten bei Bergen in Norwegen.

Am Clavier: EDUARD GRIEG.

6. Lyrische Suite Op. 54 für grosses Orchester.

a) Hirtenknebe.

b) Gangar (Norwegischer Bauern-Marsch).

c) Nocturne.

d) Zug der Zwerge.

BÖHM. PHILHARMONIE. Dirigiert EDUARD GRIEG.

Sämtliche Compositionen Grieg's in verschiedenen Ausgaben, soweit im Druck erschienen, sind in der Musikalienhandlung
MOJMÍR URBÁNEK (Palais Hlávka) zu haben.

Der Concert-Flügel Bösendorfer ist aus dem Magazin des H. U. MICKO.

Preis 20 Heller.

KONCERTNÍ ŘIDITELSTVÍ A HUDEBNÍ ZÁVOD MOJMÍRA URBÁNKA V PRAZE,
JUNGMANNOVA TŘÍDA Č. 14, HLÁVKŮV PALÁC.

Na pondělí velikonoční, dne 16. dubna 1906 o 11. hodině dopoledne v sále Rudolfiná.

JEDINÝ KONCERT
EDVARDA GRIEGA.

Paní CALLY MONRAD,
konec pěvkyně z Kristianie.

Spoluúčinkuje:

KAREL NISSEN,
pianista z Kristianie.

ORCHESTR „ČESKÉ FILHARMONIE“.

POŘAD ZE SKLADEB EDVARDA GRIEGA:

1. NA PODZIM. Koncertní ouvertura op. 11. pro velký orchestr.

Orchestr „ČESKÉ FILHARMONIE“. Řídí: EDWARD GRIEG.

2. KLAVÍRNÍ KONCERT A-MOLL OP. 16. s průvodem orchestru.

Allegro moderato. — Adagio. Allegro marcato.

Hraje: KAREL NISSEN. Řídí: EDWARD GRIEG.

3. DVĚ MELODIE pro malý orchestr.

- a) První setkání (Björnson).
- b) Sovejžina píšeň (Ibsen).

Orchestr „ČESKÉ FILHARMONIE“. Řídí: EDWARD GRIEG.

4. PÍSNĚ s průvodem klavíru.

- a) Vyplutí (A. Munch).
- b) Vesně! (Björnson).
- c) S petrklíčem (J. Paulsen).
- d) Lauf (Ibsen).
- e) Ač radu tvou znám (Björnson).

České překlady od Otakara Pinskera.

Zpívá: paní CALLY MONRAD. U klavíru: EDWARD GRIEG.

5. KLAVÍRNÍ SKLADBY.

- a) Humoreska (gis-moll op. 6.).
- b) Ukolébavka (z op. 38.).
- c) Svatební den na „Troldhangenu“.*

* Skladatelova vila blízko Bergenu v Norsku.

Hraje: EDWARD GRIEG.

6. LYRICKÁ SUITA OP. 54. pro velký orchestr.

- a) Pastvec.
- b) Gangar (norvěžský selský pochod).
- c) Nocturno.
- d) Počod trpaslíků.

Orchestr „ČESKÉ FILHARMONIE“. Řídí: EDWARD GRIEG.

Veškeré skladby Edvarda Griega jsou v různých úpravách, pokud vyšly tiskem, k dostání v hudebním závodě MOJMÍRA URBÁNKA (Hlávkův palác).

Koncertní křídlo Bösendorferovo ještě ze skladu p. Č. MICKA.

Cena 20 haléřů.

DEM LENZ SOLL MEIN LIED ERKLINGEN.

(Björnson.)

Dem Lenz soll mein Lied erklingen,
das helf' ihn zurück uns bringen.
Dem Lenz soll mein Lied erklingen,
von Sehnsucht so überreich,
die Beiden versteh' sich gleich.

Sie wecken die Sonne mit Necken,
den Winter wird das erschrecken.
Im Chor dann die Bächlein fließen,
der Sang tut ihn arg verdrissen,
bald jagt ihn aus hohen Lüften
der Blumen holdselig Dürfen.
Dem Lenz soll mein Lied erklingen!

MIT EINER PRIMULA VERIS.

(W. Henzen.)

Mag dir, du zartes Frühlingskind,
dies erste Blümchen frommen,
empfäng' es gern, verschmäh' es nicht,
weil später Rosen kommen.

Wohl köstlich ist die Sommerzeit,
der Herbst erquickt das Herz,
der Lenz doch ist der wonnigste
mit Liebeslust und Scherz.

Für uns, o holde Maid erglüh't
des Frühlings Morgenonne;
so nimm die Blum' und gieb' dafür
dem Herz mit seiner Wonne.

AUSFAHRT.

(A. Munch.)

Es war eine dämmernde Sommernacht,
ein Schiff lag dort in der Näh',
wo dunkle Tannen, der Bäume Pracht,
sich spiegeln im glänzenden See.

Es wehte erfrischende Morgenluft
und zog durch die stille Nacht,
des Sees Hauch und des Grases Duft
vereint waren früh erwacht.

Das dunkle Schiff lag ruhig und trug
die Masten zum Himmel empor,
doch hatte es sich bereitet zum Flug
und zog schon die Segel hervor.

Wenn das goldene Tageslicht
die Bergesspitzen beschein,
dann ruhte es länger im Hafen nicht,
es sollt' in die Ferne hin ziehn'.

Und sieh'! Das Deck in dem Sonnengold
mein junges Weib betrat,
sie war so lieblich, sie war so hold,
ein erröthendes Rosenblatt.

Sie hatte die Hand in mein' gelegt
und schien in die Ferne zu sein',
ihr Traum ward Wahrheit, den sie gehegt,
wir sollten zusammen geh'n.

Weit über's Meer mit sehnender Brust
gen Süd' in's herrliche Land,
wir sollten wandern in Jugendlust,
am Arno, am Tiberstrand.

Das Leben lag vor ihr so lieblich und zart,
so schönheitreich und so licht,
sie schwiege hinaus auf die herrliche Fahrt:
die Königin im Gedicht.

Gott sei gelobet, dass sie nicht sah
so weit in die Zukunft hinein —
nicht lange, ach, bald lag still sie da
in dem Grabe, so bleich, allein ...

EIN SCHWAN.

(H. Ibsen.)

Mein Schwan, mein stiller,
mit weissem Gefieder,
deine wonnigen Lieder
verrieth' kein Triller.

Ängstlich sorgend
des Elfen im Grunde,
glittst du horchend
allzeit in die Runde.

Und doch bezwangst du
zuletzt mich beim Scheiden
mit trügenden Eiden,
ja da, da sangst du!

Du schlossest singend
die irdische Bahn doch,
du starbst verklingend,
du warst ein Schwan doch!

DEIN RATH IST WOHL GUT.

(Björnson.)

Dein Rath ist wohl gut,
doch in brausende Fluth
will ich legen mein Boot
und dort trotzen dem Tod!

Wär' die Reis' auch die letzte,
ich achte das nicht,
ich muss folgen dem Wort,
so im Busen mir spricht.

Nicht blos zur Lust ich vom Ufer musst,
es treibt mich aufs Meer
mit dem Wogenwall hehr.

Muss ich kämpfen im Kahn,
dass man scheuet den Kiel;
ich will wagen und trotzen
dem brausenden Spiel.

TEXTY K PÍSNÍM.

Přeložil Ot. Pinsker.

VESNĚ!

(Björnson.)

Má píseň ta vesně plati,
kéž se nám brzy vrátí,
má píseň ta vesně plati,
tak touhýnlé zni;
obě si rozumí.

Smíchem pak sluníčko zbudí,
že zima se pozatrudi,
pisné ji rozlobí jisté,
i potúčků zúření čisté,
libého kvítí pak vany
ji zaženou na všecky strany.

S PETRKLÍČEM.

(J. Paulsen.)

Kéž vhod Ti, dívko líbezná,
ten vesny kvítek bude,
jím nezhrdej, nech v krátký čas
i růže vzplánu rudé.

Jef krásný podzim, zima též,
jef skvostný léta pal,
však vesna ze všech nejkrásší,
v ní lásky ples i žal.

I nám, ty sladké dítě mé,
též jarní slunce vzplane,
za kvítek ten dej srdce své,
ráj lásky nepoznané.

SYPLUTÍ.

(A. Munch.)

Za lahodné letní noci kdys
já lodičku v blízku zřel,
kde věkový bor se ve vlnách
tak tajemně odrážel.

Jak polibek rána by náhle zněl
a zamklou nocí táh,
dech moře a trávy zavoněl,
a okoli tonulo v mhách.

Loď bez ruchu tam se černá již
a chystá se v hbitý let,
teď rozvíjí plachet bílou tiž,
by v dálén nás nesla svět.

A sotva sluníčka zlatý svít
se nad horý vyhoup' jen,
tu ztratila rázem ven svůj klid
a sjížděla na moře ven.

Má žena tam stojí spanilá
a bledá, jak lile květ,
ta snivě zrak v dálku upíná
v ten lákavý, slunečný svět.

Co na pouf se spolnou natěší
tak štěstí plnou a vnad —
dík Bohu, že skon svůj netuší
a hrobu že necítí chlad . . .

LABUŤ.

(Ibsen.)

O, labutí tichá,
s peruti bílou,
nezradiš trylký
směs písni milou.

Elif ukrýváš
ty ve hlubině,
tichounce spýváš
vždy po hladině.

A přec jen v posled
při rozchodu tisní
zajala's srdeč
klamnou svou písni . . .

Znějí tvé zpěvy
až slzy v zrak vhání —
labutí zůstáváš
do, skonání!

AČ RADU TVOUZNÁM . . .

(Björnson.)

Ač radu tvouznám
přec vzepřu se tmám
a v hučící proud
chci s člunkem svým plout.

Nechť ze všeckých cest
toť poslední pouť,
hlas srdeč já musím
přec poslechnout.

Ne rozkoš snad jen
mne vyhání ven,
chci opit se hrou,
v niž vlny se rvou.

Chci v boj se svým člunkem,
nechť zaplame líc —
chci s odvahou vlnám
vzbouřeným vstří!